

ljuje Leksikografski zavod za najbolja djela s područja enciklopedike i leksikografije. Pri dodjeli Ujevićeve nagrade, Šonje je rekao: „Sretan sam da je hrvatski narod napokon dobio djelo koje mu je nužno, a koje će se godinama usavršavati.“ (Vjesnik, 9. V. 2001.)

Kritika je uočila dobre strane rječnika (temeljnost, sustavnost, čvrsta formalna uređenost natukničnoga gnijezda, visoka normativna pouzdanost) i nedostatke (u definicijama prevladao je strukovni namjesto općejezičnoga pristupa, nedosljednost u obilježivanju „izama“, neuvrščivanje silaznih naglasaka na nepočetne slogove), pohvalila učinjeno i suglasila se s urednikom da će se djelo u novim izdanjima dotjerivati i usavršavati.

Stjepan je Babić posebno izdvojio kako rječnik dobro odražava suvremeno stanje time „što je u njemu izrazita prednost dana likovima *Europa, hrđa, hrvati se, hrzati*, što je lik *sport* upućen na šport, što *razvojačiti*

nije označeno kao povijesna i knjiška riječ, što *veleposlanstvo* nije označeno kao politički neologizam, što je *vjerodajnica* na svome abecednome mjestu. Sve su to navedene kao normalne riječi hrvatskoga književnoga jezika, što one danas i jesu.“ (Vjesnik, 29. XII. 2000.)

Šonje je bio čovjek velikih ideala i velike nepokolebljivosti. Kao zastupnik u prvom sazivu Hrvatskoga sabora 1990. – 92. borio se srčano za slobodnu Hrvatsku, a u poslu pripadao je onoj skupini prvoga i drugoga leksikografskoga naraštaja koja je svoje najbolje snage dala Zavodu, zapuštajući znanstveno napredovanje i gradnju usporedne sveučilišne karijere. Imao je znanja i tvrdoglavosti da napravi ono što mnogima prije njega nije uspjelo: postaviti čvrste temelje jednojezičniku na kojima će budući zavodski leksikografi moći nastaviti dalje.

Nataša Bašić

ISPRAVAK

U prošlom broju Jezika potkrale su nam se dvije pogreške.

Na str. 41. napisano je:

„Svoju je prvu sjednicu Vijeće održalo 23. travnja 1998., a posljednju 9. prosinca 1999. Za razliku od Vijeća za normu hrvatskoga standardnoga jezika koje dekretom raspušteno (vidi: Jezik, 2013., god. 60., br. 2. – 4.), Vijeće za hrvatski književni jezik spontano se ugasilo promjenom vlasti 2000.“

Treba pisati:

„Svoju je prvu sjednicu Vijeće održalo 23. travnja 1998., a posljednju 9. prosinca

1999. Za razliku od Vijeća za normu hrvatskoga standardnoga jezika koje dekretom raspušteno (vidi: Jezik, 2013., god. 60., br. 2. – 4.), Vijeće za normu hrvatskoga jezika spontano se ugasilo promjenom vlasti 2000.“

Na 3. omotnoj stranici napisano je da je urednica Hrvatskoga mjesnoga rječnika Nataša Našić. Treba pisati Nataša Bašić.

Ispričavamo se čitateljima i kolegici suurednici Nataši Bašić.

Uredništvo